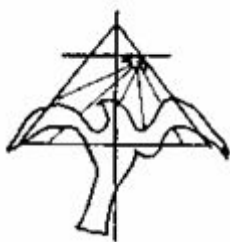

7 a 8

červenec
srpen
2009

Košířský farní list

Červenec Srpen

PASTÝŘSKÉ LISTY SV. PAVLA

Nastává doba letního odpočinku, který je provázen nejen cestami do přírody a k památným posvátným místům u nás nebo v zahraničí, ale také chvílemi ztišení v četbě a meditaci Božího slova.

V červnu sice skončil jubilejní rok k výročí 2000 let od narození sv. apoštola Pavla, můžeme však sledovat určitý dozvuk tohoto požehnaného roku v závěrečném připomenutí posledních listů z jeho redakce, které nám Písmo Nového zákona poskytuje. Tak se můžeme ještě duchovně vydat na letní cestu po stopách tohoto velkého Kristova učedníka, apoštola a mučedníka, když budeme tyto duchovně bohaté texty pročítat a rozjímat se zřetelem k našemu osobnímu duchovnímu prospěchu.

Pastýřské listy sv. Pavla tvoří dva listy Timoteovi a jeden Titovi. Mají svoje zvláštní osobité znaky, jsou psány jednotlivým osobám a mají také poněkud odlišný sloh, nová slova a jsou prostší a klidnější. Není však potřeba se těm zvláštnostem příliš divit, protože byly napsány už za jiných okolností. Ale i přes ty osobité znaky slohové a slovní mají stejnou naukovou základnu s ostatními Pavlovými listy.

Měly Timoteje a Tita poučit o tom, jak se má chovat vrchní pastýř (proto pastýřské). Pojednávají o správě církve, o církevní hierarchii a kultu. Jeví se v nich zřetelně odraz nových potřeb církevních obcí (věroučné otázky ustupovaly do pozadí a stávaly se naléhavějšími otázky vnějšího řízení a správy obcí), a proto mají i jiný charakter než ostatní Pavlovy listy.

A celá křesťanská tradice nezná jiného autora než Pavla (sv. Klement Řím., sv. Polykarp, sv. Irenej, Tertulián, Klement z Alex., Muratoriův zlomek a všichni pozdější otcové).

PRVNÍ LIST TIMOTEOVI: Snad žádný z Apoštolských žáků mu nebyl tak milý jako Timotej z Lystry. Když tam apoštol podruhé přišel (asi roku 50, Sk 16,1-3), vzal ho s sebou a od té doby byl Timotej s Pavlem stále až do jeho smrti (leďa načas ho opouštěl, když bylo potřeba vyřídit nějakou záležitost).

Timotej byl asi chatrnějšího zdraví i tělesně slabý, ale přímý, mírný a tichý; snad i proto si ho Pavel velmi vážil a zahrnoval ho chválami.

Ustanovil ho biskupem v Efezu, a aby ho v zodpovědné službě posílil, poslal mu první list. Dává mu pokyny, jak vést církevní obec, jak chránit čistotu víry proti falešným kazatelům a jaké vlastnosti má požadovat od svěcenců; vybízí ho k vytrvalé zbožnosti a dává rady, jak zacházet s jednotlivými stavy, i zvláštní pokyny a napomenutí speciálně pro něho.

DRUHÝ LIST TIMOTEOVI: Pavel touží Timoteje ještě jednou uvidět, a proto ho volá do Říma. Ale poněvadž není jisté, zda Timotej přijde včas, píše nový list a v něm shrnuje všechno, co mu leží na srdci.

Dovídá se, že nepřátelé evangelia a bludaři ničí jeho dílo a že upadá horlivost některých křesťanů. Proto povzbuzuje a vyzývá Timoteje, aby dobře užíval svěřených milostí, věrně vykonával svou službu, bojoval za pravdu víry a pevně se jí držel a vybíral si jen dobré učitele nové víry.

Má v něm starost o Timoteovo zdraví a chce, aby jeho žáci měli u lidí dobré jméno. Mluví jako otec, který tuší blízkost smrti (4,6) a dává svému milovanému synovi poslední napomenutí a rady.

Tento list je velmi dojemný. Apoštol vzpomíná na jemu drahé osoby a projevuje jímovou vděčnost všem, kdo pro něj něco dobrého vykonali. Ukazuje vůbec ctnosti hodné velkého apoštola: trpělivost, věrnost Bohu (1,12), důvěru, že netrpí nadarmo (2,10) a že mu Pán vše vynahradí. A nad tím vším se vznáší podivuhodná radost.

LIST TITOVÍ: Titus Justus byl původně pohan a pocházel z Antiochie Syrské. Provázel Pavla na jeruzalémský sněm a konal s ním třetí apoštolskou cestu.

Měl přímou povahu, pevný charakter, byl dobrý organizátor, horlivý a nesobecký; sv. Pavel mu velmi důvěřoval a nemusel se o něho bát jako o bázlivého Timoteje.

Ustanovil ho na Krétě, aby tam zřídil (nebo doplnil) církevní organizaci. Potřebné rady a směrnice mu dal sice ústně, ale pak mu ještě o týchž věcech napsal list. (je podobný jako 1 Tim).

Píše mu, jak má po vnější stránce uspořádat církevní obec, jaké vlastnosti mají mít svěcenci, k čemu má nabádat věřící (hlavně k poslušnosti k představeným a k bliženské lásce), jak je má varovat před heretiky a nakonec mu dává několik osobních sdělení.

Mezi Pavlovými listy je na posledním místě v kánonu knih Nového zákona.

LIST ŽIDŮM: Je značně odlišný od ostatních. Vyniká nade všechny řeči i slohem, formou i myšlenkami. Ale přece je vidět, že autor byl v jádru semitou. Dělá dojem spíš duchovní přednášky než skutečného dopisu.

Důvod, proč byl zařazen až na poslední místo mezi Pavlovy listy, způsobil částečné pochybnosti. Teprve ve 4. stol. totiž převládlo přesvědčení, že patří mezi knihy Písma.

Byl zřejmě určen židokřesťanům, protože autor předpokládá znalost židovských obřadů, kultu v chrámě, Písma i historie židovského národa. Je téměř jisté, že byl adresován obyvatelům Palestiny a hlavně Jeruzaléma.

Příležitostí k sepsání bylo pronásledování ze strany židů a nebezpečí odpadu těch, kdo byli ještě slabí ve víře. A tomu tak tehdy skutečně bylo jednak pronásledováním a jednak tím, že starozákonní kult nabýval krátce před zánikem Jeruzaléma na okázalosti a nádheře.

Hlavním obsahem listu je přednost Nového zákona před zákonem Starým. Autor poukazuje na vznešenost Krista: je vznešenější než andělé (1,5-2,18), vyniká nad Mojžíše (3,1-4, 13), jeho kněžství nad kněžství Aronovo, je veleknězem na způsob Melchizedechův, jeho oběť je nejdokonalejší (4,14-10,18).

A z této dogmatické pravdy pak dělá mravní závěr: I v pronásledování je potřeba zachovat Kristu věrnost (10,19-39) podle četných příkladů hrdinské víry mužů a žen Starého zákona (11,1-40) a podle příkladu Kristova, který s radostí vzal na sebe kříž (kap. 12).

Autor sám nazývá epištolu „slovem útěchy a povzbuzení“. Zřejmě obojího tehdy čtenáři potřebovali, a právě tímto listem se jim toho mělo dostat.

Autorství Pavlovo bylo uznáváno hlavně na východě: např. Klement Alex. (jak to přijal ze starších dob). Ale většina starokřesťanských Otců a spisovatelů (sv. Irenej, Tertulián, sv. Cyprián, římský kněz Cajus, sv. Jeroným, Origenes aj.) nepotvrzují Pavlovo autorství. A Origenes to vyjádřil takto: „Řekl bych, že myšlenky jsou od Apoštola, ale řeč a složení je od někoho, kdo dobře znal jeho učení“.

P.L.

Oznámení

Bohoslužby na Klamovce

Během letních měsíců července a srpna nebudou bohoslužby v kostele Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce s výjimkou *poutní slavnosti, která se uskuteční v sobotu 15. srpna v 17.30 hod.* slavením eucharistie. Po skončení bohoslužby jsou všichni účastníci srdečně zváni na malé pohoštění před kostelem.

Návštěva sv. Otce

V pondělí 28. září jsou všichni farníci srdečně zváni na společnou výpravu do Staré Boleslavi, k návštěvě svatého Otce. Podrobnosti k uspořádání výpravy budou uvedeny průběžně v měsíci září.

Liturgický kalendář

Červenec 2009

3.	pátek	Svátek sv. Tomáš, apoštola první pátek v měsíci
4.	sobota	Památka sv. Prokopa, opata
5.	neděle	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy doporučený svátek
6.	pondělí	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
9.	čtvrtek	Sv. Ariána a Jakoba, kněží premonstrátského řádu a druhů Gorcomienských mučedníků
11.	sobota	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
12.	neděle	15. neděle v mezidobí
13.	pondělí	Sv. Jindřicha
14.	úterý	Bl. Hroznaty, mučedníka
15.	středa	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16.	čtvrtek	Panny Marie Karmelské
17.	pátek	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
19.	neděle	16. neděle v mezidobí
20.	pondělí	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
21.	úterý	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22.	středa	Památka sv. Marie Magdalény
23.	čtvrtek	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24.	pátek	Sv. Šarbela Makhlufa, kněze
25.	sobota	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26.	neděle	17. neděle v mezidobí
27.	pondělí	Sv. Gorazda a druhů
29.	středa	Památka sv. Marty
30.	čtvrtek	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitel církve
31.	pátek	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

Srpen 2009

1.	sobota	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2.	neděle	18. neděle v mezidobí
4.	úterý	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6.	čtvrtek	Svátek Proměnění Páně
7.	pátek	Sv. Sixta II., papeže, a druhů, mučedníků Sv. Kajetána, kněze První pátek v měsíci
8.	sobota	Památka sv. Dominika, kněze
9.	neděle	19. neděle v mezidobí
10.	pondělí	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11.	úterý	Památka sv. Kláry, panny
13.	čtvrtek	Bl. Gertrudy, panny premonstrátského řádu
14.	pátek	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15.	sobota	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE Poutní slavnost košířského kostela Na Klamovce • doporučený svátek
16.	neděle	20. neděle v mezidobí
19.	středa	Sv. Jana Eudese, kněze
20.	čtvrtek	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21.	pátek	Památka sv. Pia X., papeže
22.	sobota	Památka Panny Marie Královny

23. neděle	21. neděle v mezidobí
24. pondělí	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25. úterý	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristiana, mučedníků Sv. Ludvíka Sv. Josefa Kalasanského, kněze
27. čtvrtek	Památka sv. Moniky
28. pátek	Slavnost sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. sobota	Památka Umučení sv. Jana Křtitele
30. neděle	22. neděle v mezidobí

Poděkování

Den 21.6.2009 byl pro nás nejkrásnějším dnem hned po narození našeho syna Alexandra Arnd Oeckinghause. Narodil se totiž tento den znovu, tentokrát z vody a byl přijat mezi nás, křesťany. Děkujeme Ježíši Kristu a otci Lohelovi, ministrantům, paní varhanici a všem přítomným, že s námi a našimi nejbližšími byli při této krásné mši sv. Zvláště bychom chtěli poděkovat otci Lohelovi za to, že připravil texty a písně také v německém jazyce tak, aby se členové naší rodiny z manželovy strany mohli též aktivně zúčastnit této slavnosti.

S poděkováním a úctou manželé Lenka Marie a Arnd Christoph Oeckinghausovi

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 12. června 2009

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Jan Nekula, Stanislav Hojek, Václav Funda, Vít Bobysud, Václav Dráb, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Odvlhčení kostela Nejsv. Trojice

Byla ukončena 1. etapa prací na odvlhčení kostela. Následovat bude 3. etapa, která bude zahájena koncem června až začátkem července. Etapa č. 2 byla odložena – bylo totiž potřeba využít dostupných finančních prostředků na již zmíněné etapy, které jsou investičně náročnější.

V ukončené 1. etapě byly z jižní strany kostela (tj. ze dvora) zhotoveny nové izolace a zpevněné betonové povrchy vyztužené ocelovými „kari“ sítěmi. Dále byly zhotoveny drenáže a zrekonstruována stávající kanalizace.

Případní zájemci o prohlídku dokončené stavební etapy si mohou „exkurzi“ domluvit s knězem nebo se členy Výboru SPKK.

Financování prací na odvlhčení kostela Nejsv. Trojice

...Práce jsou hrazeny z významné části z prostředků od MČ Praha 5 a ze sbírky farníků. Třetí etapa bude zaplacená i za pomoci příspěvku z havarijního programu Ministerstva kultury ČR. Bylo konstatováno, že jsme v situaci, kdy je každá storkoruna dobrá. Proto další finanční dary od farníků – třeba i drobnější – jsou velmi vítány!

„Domeček“

„Domeček“ v areálu kostela Nejsv. Trojice porůstá břechťanem, bude jej potřeba zredukovat, aby nenarušil některé stavební prvky objektu.

Bude potřeba lépe zabezpečit přístup do zahrádky za domečkem, kde opět narůstá nečistota.

2. Farní život a obecná rozprava

...Další schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů je naplánována na pátek 11. září.

Zapsal Ondřej Vaněček

Jarní putování košířských farníků

Cílem letošního putování byl kostel s klášteřem premonstrátů **v Nové Říši**, kostel a klášter karmelitánek **v Kostelním Vydří** a historické **město Telč**.

Trasa byla zřejmě zvolena velmi dobře, atraktivní místa přilákala řadu poutníků a tak v sobotu 13.6.09 vyjžděl v krásném slunečním ránu zcela zaplněný autobus na své první zastavení.

Po ranních chválách a pavlovském rozjímání podal P.Lohel poutníkům krátký výklad o historii premonstrátského kláštera v Nové Říši, kde autobus „přistál“ ve stanovený čas u kostela sv. Petra a Pavla a premonstrátského kláštera **v Nové Říši**.

Poutníci se nejprve shromáždili v kostele ke slavení liturgie, kterou koncebrovali převor kláštera a P.Lohel. Po mši sv., jako obvykle doprovázené naším varhaníkem panem Plíškem, došlo na prohlídku kostela a klášterních budov.

Obětavým průvodcem se nám stal převor premonstrátského kláštera.

Kostel sv. Petra a Pavla byl založen na místě starého kostela z r.1504.Se stavbou bylo započato v r. 1676 (stavitel Pavel Weinberger), dokončena byla až po velkém požáru r.1683 stavitelem Bartolomějem Hasslerem. Kostel je barokní jednolodní stavba, se dvěma bočními kaplemi a dvěma kvadratickými věžemi.K nejvýznamnějšímu vybavení kostela z doby jeho dostavby patří obraz sv. Petra a Pavla nad hlavním oltářem od benátského malíře Adama Enze z r.1705, chórové lavice z r.1996 s pozdějšími dodatky a zejména kazatelna z doby kolem r.1700, mistrovské dílo řezbářského řemesla.Nejstarším dílem je milostný obraz

Panny Marie v jižní boční kapli, který byl po zmiňovaném požáru v roce 1683 nalezen zázračně ohněm netknutý.Strop i stěny kostela jsou vyzdobeny freskami a obrazy (Johann Lukas Kracker). Klenbu presbytáře kryje výjev, kdy Kristus předává sv. Petrovi klíče od nebeského království. Freska na klenbě hlavní lodi ukazuje úžasnou duchovní proměnu člověka Šavla z Tarzu na jeho cestě do Damašku.

Varhany pocházejí z dílny novoříšského varhanáře Bedřicha Semráda z let 1764-1765. V boční kapli Panny Marie Bolestné s ostatky sv. Kandidy bývala místem meditací básníka a zdejšího učitele Otokara Březiny.

Historie premonstrátského kláštera. Novoříšský Klášter byl založen roku 1211 vojenským velitelem Markvardem z Hrádku a jeho ženou Vojslavou. Klášter byl zasvěcen Matce Boží a určen pannám sv. Norberta-premonstrátkám a stal se místem šíření víry a proudu milostí až do husitských válek (1419-1431), kdy byl klášter několikrát vypálen. Na středověkou epochu dnes upomíná jen socha sv. Anny Šamotřetí z druhé poloviny 14.století v překrásně zdobené kapli stejného jména.

Ženský konvent se přes mnohá snažení po neutěšených poměrech poválečně rozdělené země nepodařilo zachránit. (Traduje se i dojemná historka o dobrovolné smrti utonutím v nedalekém rybníku několika premonstrátských sester, které tak unikly zneuctění plenícími vojsky a snad i zachránily klášterní poklad.) Ženský klášter zanikl s osobou poslední řádové převorky, která byla r.1596 převedena do Chotěšova v Čechách.

Nicméně již v r.1598 složili první dva premonstráti z opatství v Zábrdovicích (nyní součást Brna) řeholní sliby pro klášter v Nové Říši a začátkem 17.stol. byl klášter definitivně přeměněn na klášter mužský a posléze do něj bylo slavnostně uvedeno sedm premonstrátů ze Zábrdovic. Klášter duchovně i hospodářsky velmi prospíval a r. 1733 byl povýšen na opatství. V klášteře bylo zřízeno i gymnasium, ale další kulturní vzestup byl zbrzděn velkým požárem r. 1833, přesto však klášter po zbytek 19. a až do poloviny 20. stol. vždy plně dostal svému duchovnímu poslání.

Nová série pohrom stihla klášter v r. 1942, kdy po atentátu na říšského protektora Heydricha byl klášter v květnu 1942 přepaden jednotkami SS a přeměněn ve středisko mládeže Hitlerjugend. Premonstráti byli odvezeni do Kounicových kolejí v Brně, pak do Osvětimi, kde s výjimkou 3 noviců všichni zahynuli v plynových komorách (na náměstí před kostelem mají vzpomínkové pomníky).

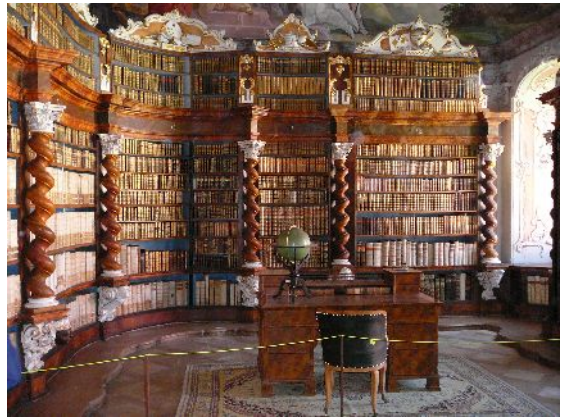
Krátce po skončení války se stal sotva obnovený klášter terčem tentokrát komunistického násilí. V únoru 1950 byli řeholníci zatčeni a v zinscenovaném monstrprocesu odsouzeni k mnoha letům vězení a pracovních táborů. Z kláštera se stalo na 40 let vojenské skladiště.

V r. 1991 byly zchátralé a devastované budovy navraceny řádu premonstrátů.

Je téměř neuvěřitelné, jak se podařilo řádu klášter znovu pozvednout. Pomoc Boží je zde cítit na každém kroku.

Klášter vlastní rozsáhlou knihovnu, jejíž základy byly položeny až po přeměně v klášter mužský. Významnou a systematicky budovanou knihovnu se stala až ve 2. polovině 18. století. V r. 1770 dal opat upravit pro knihovnu velký sál, později jej dal vyzdobit freskami. Knihovna má přes 20.000 zkatologizovaných svazků, po likvidaci kláštera v r. 1950 se ztratilo zhruba 630 svazků. Složení fondů připomíná spíše zámekovou než klášterní knihovnu, teologická literatura tvoří asi čtvrtinu všech svazků.

Do **Kostelního Vydří** jsme dorazili po obědě v Nové Říši a opět bylo co obdivovat. Vznik mariánského poutního místa se datuje do r. 1709, kdy zbožný šlechtic Gerhard Jindřich Butz z Rolsbergů nechal na kopci, kde se údajně někdy vyskytovala zvláštní záře, vystavět kapli. Do kaple umístil obraz Panny Marie Karmelské. Další příslušníci rodu Rolsbergů pak postupně přestavovali a dostavovali poutní místo až do dnešní podoby. Oblíbené poutní místo spravují členové řádu bosých karmelitánů, pomáhají jim sestry karmelitánky od Dítěte Ježíše. Donedávna zde sídlila redakce známého Karmelitánského nakladatelství, která v současnosti pracuje v Praze. V kostele Panny Marie Karmelské jsme vykonali poutní pobožnost s modlitbou růžence a po návštěvě malého lesního hřbitůvku jsme se vydali na poslední

zastavení **do historické perly- města Telče.**

V Telči už byl program cesty zcela individuální-výběr velmi široký. A tak někteří navštívili telčský zámek, jiní obdivovali centrální náměstí s unikátními fasádami náměstí lemujících domů, další setrvali na koncertu festivalu mezinárodních dětských sborů. Nicméně všichni jsme se ukázněně sešli ve stanovenou dobu u autobusu a vydali se na zpáteční cestu. S P.Lohem jsme poděkovali Pánu za vydařený zájezd a duchovní prožitky, Ivo Suchý (jako obvykle) pronesl děkovnou řeč, do které zahrnul pana řidiče i otce Lohela a farnice, které připravily sladkosti na cestu. Přistáním ve výchozím bodě u kostela sv. Jana pak naše úspěšné putování skončilo.

A příprava na další putování má zelenou!!

Sv. Maxmilián Kolbe, kněz a mučedník – památka 14. srpna

Připomínáme si světce, velice nadaného a vzdělaného člověka, který svůj život naplnil mimořádnou aktivitou při hlásání víry. Jeho život od nás není časově příliš vzdálen. Patřil do generace rodičů nás starších. Narodil se 8. ledna 1894 ve Zduňské Woli nedaleko Lodže. Tato část Polska tehdy patřila carskému Rusku. Byl druhý syn Julia Kolbeho a Marie, rozené Dabrowské. Otec byl německého původu, matka byla Polka. V místním kostele byl pokřtěn jménem Rajmund. V roce 1906 se mu podle jeho svědectví zjevila Panna Maria a tento zážitek jej silně ovlivnil pro celý zbytek života.

V roce 1907 spolu se starším bratrem Františkem překročili rusko-rakouské hranice a začali společně studovat ve františkánském chlapeckém semináři ve Lvově. V roce 1910 byl přijat do noviciátu minoritů (františkánů konventuálů) a přijal jméno Maksymilian. O dva roky později

odjel studovat nejprve do Krakova a o několik měsíců později byl jako obzvláště nadaný student poslán do Říma, kde studoval teologii, filozofii, matematiku a fyziku. Zde složil r. 1914 věčné sliby a přijal jméno Maria. V roce 1915 získal doktorát filozofie, v dubnu 1918 byl vysvěcen na kněze, v roce 1919 získal doktorát teologie. Poté se vrátil do nezávislého Polska.

Maxmilián Maria Kolbe si byl vědom toho, že moderní doba vyžaduje moderní prostředky. K šíření a povzbuzování víry začal využívat tisk. Nejprve v klášteře v Grodně, později v klášteře Niepokalanów (česky bychom řekli klášter Neposkvrněného Početí, polsky *niepokalany* znamená *neposkvrněný*), který založil v roce 1927, začal vydávat různá periodika. Maxmilián Kolbe byl velkým ctitelem tajemství Neposkvrněného Početí. V r. 1983 Jan Pavel II. o něm řekl: „Všechny apoštolské činy patera Maxmiliána Kolbeho svědčí o tom, že tajemství Neposkvrněného Početí se stalo středem jeho myšlení.“

V letech 1930-36 podnikl několik misijních výprav do Japonska, kam také rozšířil společenství Rytířstvo Neposkvrněné, které založil, a založil františkánský klášter v Nagasaki.

Za druhé světové války Maxmilián Kolbe v Niepokalanowě, který měl tehdy asi 800 řeholníků, zřídil úkryty pro uprchlíky, kterými prošlo postupně asi 2-3 tisíce lidí, včetně stovek Židů. Mniši pro ně obstarávali jídlo, oblečení i padělané doklady. Pater Maxmilián byl zatčen již v září 1939, ale pak byl propuštěn. Znova byl zatčen v únoru 1941, v květnu byl odvezen do Osvětimi a stal se číslem 16 670. Je řada svědectví o tom, že v táboře dodával odvahu spoluvězňům, pomáhal jim, dělil se o svůj příděl potravy.

Koncem července uprchl z tábora vězeň. Velitel tábora vybral 10 mužů, kteří měli být pro výstrahu ostatním popraveni. Čekala je krutá a pomalá smrt hladem a žízní v podzemním bunkru. Jeden z nich, Polák Franciszek Gajowniczek, nařikal: „Co bude s mojí ubohou ženou a s mými malými dětmi!“ P. Maxmilián zaslechl jeho nářek, odhodlaně vystoupil z řady a nabídl za něj svůj život. Všichni, kdo stáli okolo, strnuli hrůzou. Veliteli tábora P. Maxmilián odhodlaně zopakoval: „Jsem katolický kněz a nabízím za něj svůj život. Má ženu a děti, kteří ho potřebují.“ Po chvíli napjatého ticha velitel přikývl.

Deset mužů pak bylo uvězněno celé dva týdny bez jakéhokoli jídla a pití v temném bunkru, dokud jeden po druhém neumřeli. Svědkové líčili, jak bylo z hladomorny slyšet po celé dny modlitby a zpěv. P. Maxmilián dodával svým spoluvězňům odvahu, aby si nezoufali. Zůstal naživu jako poslední. Aby bunkr byl uvolněn pro další popravy, dal jeden osvětimský dozorce na kost vyhublému knězi smrtící injekci. Bylo to 14. srpna 1941.

Oběť P. Kolbeho se po válce stala všeobecně známou a získala velkou úctu. Proces beatifikace byl zahájen v r. 1947. Papež Pavel VI v roce 1971 Maxmiliána Kolbeho blahověstil. V roce 1982 prohlásil papež Jan Pavel II. Maxmiliána Kolbeho za svatého. Řekl v homilii: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele (Jan 15,13). Ode dneška Církev nazývá svatým muže, který splnil tato Spasitelova slova absolutně doslova.“

Slavnosti v Římě se zúčastnil také téměř osmdesátiletý František Gajowniczek se svou ženou. Po vrásčité tváři mu tekly slzy. Jejich dva synové však zahynuli v důsledku válečných událostí ještě před návratem otce z koncentračního tábora.

Podle pramenů z internetu (www.ewtn.com, arcidiecéze Lodž, vatican.va, aj.)

M.P.

Chrám jako klícka

aneb kostel sv. Jana Nepomuckého a jak vše souvisí s Bílou Horou

Ne. Tentokrát není znovu řeč o farní pouti na Bílou Horu z června roku 2008, ani o kostele v Praze-Košířích. I v německém Mnichově stojí kostel zasvěcený tomuto českému světcovi (St. Johann Nepomuk Kirche). Zatímco ten košířský vznikl díky sbírkám lidu, ten mnichovský, lidově zvaný „Asamkirche“, kostel bratří Asamů, si v letech 1733-1746 postavili Cosmas Damián a Egid Quirin

Asam, kteří se v městě usadili a získali zde i pozemky. Původně se mělo jednat o soukromý chrám bratří, avšak na protest obyvatel jej Asamové museli zpřístupnit ostatním lidem.

Cosmas Damian Asam (1686-1739) byl německý malíř a architekt, bratr Egid Quirin (1692-1750) rovněž malíř, architekt, štukatér a sochař. Oba se řadí svou tvorbou do pozdního baroka. Většinou spolupracovali a prováděli zakázky, byť každý na svůj vlastní účet, společně, jejich práce se mnohdy navzájem doplňovala. V Mníchově zdobí jejich díla interiéry hned několika kostelů (Ducha Sv., sv. Anny). Zakázky dostávali nejen v oblasti Bavorska a Frank, jejich působnost sahá od Švýcarska a Tyrol až po Čechy. Bratři udržovali styky s řádem benediktnů, a tak nepřekvapí, že se spolupodíleli na výzdobě břevnovského kláštera. Cosmas Damian navíc vymaloval kupoli poutního kostela na Bílé Hoře.

Kostel sv. Jana Nepomuckého v Mníchově vznikl na neobyčejně malém prostoru o délce 22m a šířce pouhých 8m. O to více vyniká bohaté, mistrovsky umělecké zpodobení interiéru, svisle rozděleného pomyslně na tři části – temná nejspodnější znamená zemi, námahu a utrpení tohoto světa. Jsou v ní umístěny lavice a zpovědnice. Následuje druhá, světlejší část, vyhrazená císaři, a v té poslední úplně nahoře poukazují výzdoba i způsob osvětlení na nebe a věčnost. Architektonicky zvláště zdařená je hra se světlem vcházejícím do prostoru chrámu okny a dopadajícím na oltář a sochy kolem. Jedno z oken kromě toho umožňovalo Egidu Quirinovi, aby ze svého domu viděl přímo na hlavní oltář.

Prameny: <de.wikipedia.org>

Text + foto: jlm

OKÉNKO VÍRY

Svátostná ekonomie

218. Co je to liturgie?

Liturgie je slavení Kristova tajemství, zvláště jeho velikonočního tajemství. Je vykonáváním kněžského úřadu Ježíše Krista, znamením naznačuje a uskutečňuje posvěcení lidí a je veřejnou bohospoutou, kterou koná tajemné Kristovo tělo, a to hlava a údy.

219. Jaké místo zaujímá liturgie v životě církve?

Liturgie, činnost navýsost posvátná, je vrchol, k němuž směřuje činnost církve, a zároveň zdroj, z něhož vyvěrá veškerá její životní síla. Skrze liturgii Kristus pokračuje ve své církvi, s ní a skrze ni, v díle našeho vykoupení.

220. V čem spočívá svátostná ekonomie?

Svátostná ekonomie spočívá ve sdílení plodů Kristova vykoupení prostřednictvím slavení svátosti církve, zvláště eucharistie, „dokud on nepřijde“ (1 Kor 11,26).

Vydává:**Redakční rada:****Uzávěrka:****Náklad:****Internet:**

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně